

סוכה מח

חזרה לשאלה בעניין שהחיינו בשמיני עצרת: מאי הוי עלה?

רב נחמן	רב ששת
אומרים זמן בשמיני של חג	אין אומרים זמן בשמיני של חג

קביעת ההלכה: והלכתא: אומרים זמן בשמיני של חג.

חיזוק לרב נחמן: תניא כוותיה דרב נחמן: **שמיני רגל בפני עצמו לענין פז"ר קש"ב:** פייס בפני עצמו, זמן בפני עצמו, רגל בפני עצמו, קרבן בפני עצמו, שירה בפני עצמו, ברכה בפני עצמו.

משנה. ההלל והשמחה שמונה, כיצד? מלמד שחייב אדם בהלל ובשמחה ובכבוד יום טוב האחרון של

חג כשאר כל ימות החג.

שאלה: מנא הני מילי?

תשובה: דתנו רבנן:

והיית אק nne	אק
לרבות לילי יום טוב האחרון	חלק - ומוציא אני לילי יום טוב הראשון
מרבה אני לילי יום טוב האחרון - שיש שמחה לפניו	ומוציא אני לילי יום טוב הראשון שאין שמחה לפניו

משנה. סוכה שבועה, כיצד? גמר מלאכול - לא יחיר את סוכתו, אבל מוריד את הכלים מן המנחה

ולמעלה מפני כבוד יום טוב האחרון של חג.

שאלה: אין לו כלים להוריד מהו?

קושי על השאלה: אין לו כלים? אלא כי אשתמש במאי אשתמש

תיקון השאלה: אלא: אין לו מקום להוריד כליו מהו?

תשובה:

רב חייא בר אשי	רבי יהושע בן לוי
פוחת בה ארבעה	מדליק בה את הנר
הא - לן - בארץ ישראל	והא - להו - בבבל

קושי על רבי יהושע בן לוי: הא תינח סוכה קטנה, סוכה גדולה מאי איכא למימר?

תירוץ: דמעיל בה מאני מיכלא. דאמר רבא: מאני מיכלא - בר ממטללתא, מאני

משתיא - במטללתא.

משנה. ניסוך המים, כיצד?

צלוחית של זהב מחזקת שלשה לוגים היה ממלא מן השילוח, הגיעו לשער המים תקעו והריעו ותקעו.

עלה בכבש ופנה לשמאלו.

שני ספלים של כסף היו שם, רבי יהודה אומר: של סיד היו, אלא שהיו מושחרין פניהם מפני היין.

ומנוקבין כמין שני חוטמין דקין, אחד מעובה ואחד דק, כדי שיהו שניהם כלין בבת אחת.

מעברו של מים, מזרחו של יין. עיריה של מים לתוך של יין, ושל יין לתוך של מים - יצא.

רבי יהודה אומר: בלוג היה מנסך כל שמונה.

ולמנסך אומר לו: הגבה ירך, שפעם אחד נסך אחד על גבי רגליו ורגמוהו כל העם באתרוגיהן.

כמעשהו בחול כך מעשהו בשבת, אלא שהיה ממלא מערב שבת חבית של זהב שאינה מקודשת מן

השילוח, ומניחה בלשכה.

נשפכה נתגלתה - היה ממלא מן הכיור. שהיין והמים מגולין פסולין לגבי מזבח.

שאלה: מנא הני מילי?

תשובה: אמר רב עינא: דאמר קרא **אקתת nne** וכו'.

סיפור על ויכוח בין שני מינים: הנהו תרי מיני, חד שמיה ששון וחד שמיה שמחה,

אמר ליה ששון לשמחה: אנא עדיפנא מינך, דכתיב **ויהי שמחה ויהי ששון** וכו'.

אמר ליה שמחה לששון: אנא עדיפנא מינך, דכתיב **ויהי שמחה ויהי ששון**.

אמר ליה ששון לשמחה: חד יומא שבקוך ושויוך פרוונקא, דכתיב **כי שמחה תאכלו**.

אמר ליה שמחה לששון: חד יומא שבקוך ומלו בך מיא, דכתיב **אקתת nne**.

סיפור על ויכוח בין מין לר' אבהו: אמר ליה ההוא מינא דשמיה ששון לרבי אבהו: עתידינו דתמלו

לי מים לעלמא דאתי, דכתיב **אקתת nne**.

אמר ליה: אי הוה כתיב לששון - כדקאמרת, השתא דכתיב **ויהי שמחה** - משכיה דההוא גברא משוינן

ליה גודא, ומלינן ביה מיא.

מאתר הדרן והרבנית מישל כהן פרבר

• hadran.org.il •

עלה בכבש ופנה לשמאלו כו'.
ברייטא בנושא: תנו רבנן: כל העולים למזבח עולין דרך ימין, ומקיפין ויורדין דרך שמאל. חוץ מן העולה לשלשה דברים הללו, שעולין דרך שמאל וחוזרין על העקב, ואלו הן: ניסוך המים, וניסוך היין, ועולת העוף כשרבתה במזרח.

אלא שהיו משחירין.
קושי: בשלמא דיין משחיר, דמאי אמאי משחיר?
תירוץ: כיון דאמר מר: עירה של מים לתוך של יין ושל יין לתוך של מים - יצא, של מים אתי לאשחורי.

ומנוקבים כמין שני חוטמין וכו'.
קושי: לימא מתניתין רבי יהודה היא ולא רבנן. דתנן, רבי יהודה אומר: בלוג היה מנסך כל שמונה, דאי רבנן - כי הדדי נינהו!
תירוץ: אפילו תימא רבנן, חמרא סמיד מיא קליש.
חיזוק לתירוץ: הכי נמי מסתברא, דאי רבי יהודה - רחב וקצר אית ליה. דתניא, רבי יהודה אומר: שני קשוואות היו שם, אחד של מים ואחד של יין, של יין פיה רחב, של מים פיה קצר, כדי שיהו שניהם כלין בבת אחת, שמע מינה.

מערכו של מים.
ברייטא המרחיבה במעשה: תנו רבנן: מעשה בצדוקי אחד שניסך על גבי רגליו, ורגמוהו כל העם באתרוגיהן. ואותו היום נפגמה קרן המזבח, והביאו בול של מלח וסתמוהו, לא מפני שהוכשר לעבודה אלא מפני שלא יראה מזבח פגום. שכל מזבח שאין לו לא כבש ולא קרן ולא יסוד ולא ריבוע - פסול לעבודה. רבי יוסי בר יהודה אומר: אף הסוכב.

